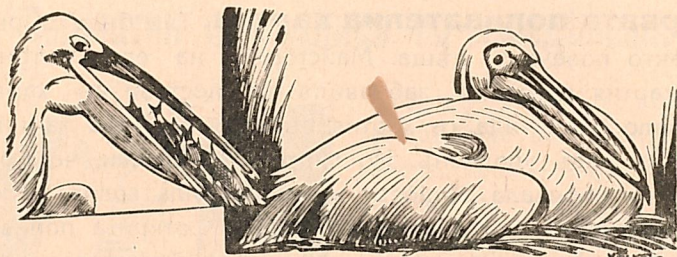

Пеликанъ.

Пеликанитѣ се срѣщатъ въ Източна Европа, Азия и Африка. Обикновено тѣ си избиратъ мѣстности богати съ храна. Най-често — нѣкой самотенъ островъ, кждето никой не ще ги безпокои, понеже и тѣ иматъ неприятели. Арабитѣ, напримѣръ, много обичатъ печено пеликаново месо.

Пеликанитѣ живѣятъ въ блатиститѣ земи край голѣмитѣ рѣки и тѣхнитѣ острови на голѣми групи, често 600 птици наедно, а понѣкога и повече, и опустошаватъ голѣми количества риба. Приближимъ ли се къмъ такъвъ островъ, отдалечъ се чувствува миризма на разложени остатъци отъ риба. Ако едно голѣмо ято пеликани намѣри нѣкое езеро — рибата е загубена. Затова рибаритѣ се боятъ отъ пеликана, освенъ ако и тѣ, като японцитѣ, не употрѣбятъ самитѣ птици за ловене на риба, като умѣятъ да имъ попречатъ да глътнатъ своята плячка.

И въ Европа има голѣми области съ пеликани. Въ Румж-

ния, около устието на Дунава е била предприета филмова експедиция, която е успѣла да се приближи къмъ тѣзи бѣли птици само съ лодки добре покрити съ трѣстика. Направенитѣ снимки ни даватъ нагледно нѣжния семеенъ животъ на пеликанитѣ — отъ момента, когато се излупватъ отъ 4—5 яйца безпомощнитѣ малки пеликанчета, какъ по-късно тѣ смѣшно се клатушкатъ, като кълабца върху особени патешки крачка и най-сетне — като горди ловци на риба.

Споредъ стара легенда — женскиятъ пеликанъ е образецъ на майчина любовъ. Отпредъ на гърдитѣ си той има малко мѣсто, кждето перата сж разредени и кожата изглежда като тъмно